

Αγναντεύοντας το Άγιο Όρος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Την πρώτη ημέρα των φετινών διακοπών ξύπνησα νωρίς το πρωί, γύρω στις 6.15, μια που ο οργανισμός μου νόμιζε ότι πρέπει να πάω στη δουλειά, και αποφάσισα να κάνω καφεδάκι και γράφοντας μερικές σειρές για το προσωπικό μου ταξιδιωτικό blog, να χαρώ μερικές στιγμές ησυχίας πριν ξυπνήσουν τα παιδιά.

Λόγω του μάλλον αλλόκοτου καιρού αυτό το καλοκαίρι, η ατμόσφαιρα είχε καθαρίσει και το θέαμα ήταν απλά μοναδικό. Ο ήλιος ανέτειλε πίσω από το 2ο πόδι της Χαλκιδικής και ακριβώς εκεί στα νότιο-δυτικά, πίσω από το 2ο πόδι, ξεπρόβαλε η κορυφή του όρους Άθως.

Και μόνο η θέα της κορυφής δημιουργούσε ένα σουρεαλιστικό αίσθημα έτσι απόμακρο, αχνό, δυσκολοπρόσιτο που φαινόταν. Είχαν περάσει σχεδόν δύο χρόνια από τότε που με καλή συντροφιά ζήσαμε κάθε λεπτό από 3-ήμερη παραμονή στο

Άγιο Όρος και ήταν ευκαιρία να αναπολήσω για λίγο τη μοναδική εμπειρία.

Από το Πολυτεχνείο άκουγα φίλους και γνωστούς να περιγράφουν την αξέχαστη εμπειρία του να επισκέπτεσαι το Άγιο Όρος, ειδικά το Πάσχα. Πάντα το είχα κατά νου, αλλά λίγο το ιδιαίτερο του προορισμού, λίγο η ανάγκη καλής παρέας, λίγο η πολύχρονη απουσία στο εξωτερικό, λίγο οι περιορισμένες ημέρες διακοπών οδήγησαν ώστε να περάσουν τελικά σχεδόν 20 χρόνια για να το επισκεφτώ το Άγιο Όρος.

Το Άγιο Όρος όλοι το επισκέπτονται ο καθένας για διαφορετικούς λόγους. Για εμάς ο βασικός λόγος ήταν περιπατητικός – το τριήμερο αυτό περπατήσαμε σχεδόν 40 χιλ – αλλά και συνάμα ... λαογραφικός, θα έλεγα.

Αφού αποβιβαστήκαμε και περάσαμε μερικές ώρες στη μονή Βατοπεδίου, όπου γευτήκαμε για πρώτη φορά την απλότητα αλλά και περισσή νοστιμιά ενός αγιορίτικου γεύματος, περπατήσαμε για 4 ώρες και βρεθήκαμε, μετά τον ενδιάμεσο σταθμό (Μονή Παντοκράτορος) για κρύο νερό, στη μονή Σταυρονικήτα όπου και ξαποστάσαμε για το βράδυ. Αν εξαιρέσω το χωριό μου στη Δυτική Μακεδονία, αυτό ήταν το πιο ήσυχο μέρος στην Ελλάδα που έχω κοιμηθεί ποτέ. Στη Μονή αυτή δεν υπάρχει ηλεκτρικό ρεύμα και το αίσθημα είναι μοναδικό, ειδικά όταν δύει ο ήλιος. Περάσαμε το απόγευμα περπατώντας γύρω από το μοναστήρι, αγναντεύοντας τη θάλασσα και συζητώντας. Δεν είχαμε να ασχοληθούμε ούτε με κινητά, ούτε με WiFi, ούτε με τις ειδήσεις των 8. Απολάυσουμε τη μοναδική εκκωφαντική ηρεμία που μας προσφερόταν απλόχερα.

Τη δεύτερη ημέρα ξυπνήσαμε νωρίς και περπατώντας Νότια φτάσαμε στη μονή Ιβήρων. Κάναμε μια μικρή στάση για ελληνικό καφέ και νερό και συνεχίσαμε στις Καρυές όπου ... τσιμπήσαμε την τοπική τυρόπιτα και αφού θαυμάσαμε τη θαυματουργή εικόνα «Άξιον Εστί» στο γεμάτο κατάνυξη ναό του Πρωτάτου και επισκεφτήκαμε την Αθωνιάδα Σχολή, πήραμε το λεωφορείο που μας πήγε στη Μονή Μεγίστης Λαύρας. Μέσα στο καταμεσήμερο επισκεφθήκαμε τη Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου και περπατήσαμε μέχρι το άκρο του Όρους όπου απλά μείναμε με το στόμα ανοιχτό κοιτώντας τις αετοφωλιές που οι ερημίτες έχτισαν μέσα στους βράχους και κυριολεκτικά πάνω από τη θάλασσα με θέα το απέραντο γαλάζιο του Αιγαίου που ξεχυνόταν στα Νότια. Βρήκαμε ένα μοναδικό σημείο με θέα όπου ανοίξαμε το ... ταπεινό κομπόδεμά μας και γευτήκαμε απλές, απέριττες και λιτές γεύσεις όπως ακριβώς αρμόζει στο Άγιο Όρος. Το απόγευμα απλά χαλαρώσαμε στη Μονή Μεγίστης Λαύρας με τις συζητήσεις να ... λαμπαδιάζουν και πάλι μόλις έπεφτε ο ήλιος. Τελικά τα ηλιοβασιλέματα στο Όρος είναι μοναδική ευκαιρία για

βαθιές και πολύωρες φιλοσοφικές συζητήσεις.

Η τρίτη μέρα ήταν η αποκάλυψη. Ξυπνήσαμε στις 5.15 και στις 6 βρισκόμασταν στους πρόποδες του όρους Άθως. Αφού σταθήκαμε με ταπεινότητα για τουλάχιστο 10 λεπτά στη μοναδικότητα της ανατολής του μεγαλειώδους καλοκαιρινού ήλιου, συνεχίσαμε δυτικά στο μονοπάτι που μας οδηγούσε σιγά σιγά μέσα στο δάσος και στις πιο απομακρυσμένες περιοχές του Όρους.

Μέσα σε 10 ώρες περπατήσαμε όλη τη νότια πλευρά. Συναντήσαμε ερημίτες να κάνουν δουλειές σαν τα αγρίμια μέσα στο δάσος. Απολαύσαμε το απέραντο γαλάζιο του Αιγαίου αλλά και τη μοναξιά της απεραντοσύνης που κάθε μέρα οι μοναχοί/ερημίτες αντικρίζουν από τις περιοχές του Αγ. Νείλου, Καυσοκαλύβια, Καρούλια κλπ. Φάγαμε για μεσημέρι στη Σκήτη Αγίας Άννης αφού πρώτα, και μετά την κουραστική πορεία, γευτήκαμε το λουκούμι, τον καφέ και το δροσιστικό νερό, βάλαμο στη δίψα μας, που προσφέρουν οι μοναχοί στους ταξιδιώτες.

Μετά περάσαμε από τη Μονή Αγίου Παύλου με τελικό σταθμό, μετά από μία άκρως κουραστική κάθετη ανάβαση στο βουνό στις 3 το μεσημέρι, τη Μονή Διονυσίου.

Το απόγευμα, και αφού ξεκουραστήκαμε και ολοκληρώσαμε μια ενδιαφέρουσα ξενάγηση στους θησαυρούς του μοναστηριού, καθίσαμε έξω από το μοναστήρι, ήπιαμε τον καφέ μας και αφήσαμε το βλέμμα μας να περιπλανηθεί στο Αιγαίο. Απέναντι βλέπαμε την ανατολική πλευρά του 2ου ποδιού της Χαλκιδικής και πρέπει να ομολογήσω ότι ένιωθα κάπως ιδιαίτερα παράξενα να στέκεσαι στο Όρος με τις τόσο σπαρτιάτικες και λιτές συνθήκες ζωής και τόσο κοντά, μόνο μερικά χιλιόμετρα μακριά, να έχεις τον «πολιτισμό» με τα αυτοκίνητα, πόλεις, φώτα, μουσική. Η αντίθεση ήταν πραγματικά μοναδική. Είναι εντυπωσιακό πώς δύο τόσο μα τόσο διαφορετικοί κόσμοι συμβιώνουν ο ένας τόσο κοντά με τον άλλο!

Την τέταρτη ημέρα απλά ξυπνήσαμε και πριν το μεσημέρι πήραμε το πλοiάριο για τη Δάφνη και από εκεί για την Ουρανούπολη. Όταν αποβιβαστήκαμε, λες και ποτέ δεν είχαμε ζήσει στο ... δικό μας κόσμο, από την οχλοβοή και την οπτική παραφωνία του κατά τα άλλα ... πολιτισμένου κόσμου μας, νιώσαμε όλοι ότι θα θέλαμε να επιστρέψουμε, έστω και για λίγο, στην ησυχία του Όρους.

Η εμπειρία ήταν αξέχαστη. Για 3 ημέρες ζήσαμε έξω και μακριά από τον κόσμο που όλοι μας έχουμε συνηθίσει και είδαμε πώς πραγματικά οι μοναχοί ζούνε στο Όρος. Αλλά και αν η ζωή στις Μονές για εμάς φαίνεται δύσκολη, είναι να απορεί κανείς πώς ζουν οι ερημίτες μακριά από τις Μονές και μέσα στα απομονωμένα τους κελιά και σε σπηλιές. Είναι να απορεί κανείς, με τα δικά μας δεδομένα, πώς μπορούν αυτοί οι άνθρωποι να ζουν κάτω από τέτοιες συνθήκες, ειδικά ως προς την

επικοινωνία με το συνάνθρωπο, που μάλλον είναι ανύπαρκτη και ξενίζουν πολλούς από εμάς.

*

Οι αστραπές και οι βροντές, ο δυνατός αέρας και η βροχή είχαν κοπάσει από την προηγούμενη βραδιά, 7 ημέρες μετά την πρώτη μου συνάντηση με το όρος Άθως – άλλωστε η απόσταση και οι συνθήκες ορατότητας μάλλον γενικώς δεν αφήνουν τέτοιες συναντήσεις να γίνονται συχνά -, και βρήκα πάλι τον εαυτό μου να κοιτάζει προς το Όρος και να μένει για μια ακόμα φορά έκπληκτος για το ψυχικό σθένος των ανθρώπων αυτών να ζουν μια τέτοια ζωή. Ο καιρός την προηγούμενη ήταν τόσο άστατος που ακόμα και για εμάς στο δικό μας κόσμο ήταν δύσκολα να τον αντιμετωπίσουμε ακόμα και κάτω από την προστασία των σπιτιών μας. Που κοιμήθηκαν αυτοί οι ερημίτες; Πώς πέρασαν το βράδυ; Αντάλλαξαν με κάποιον δυο κουβέντες; Και τελικά όλα τα ερωτήματα και πάλι «έδειξαν» προς το ένα και μοναδικό ερώτημα. Αξίζει τελικά να απαρνηθεί κανείς όλα τα εγκόσμια και να ζήσει στο Άγιο Όρος, ειδικά μακριά από τις μονές και σκήτες που τουλάχιστο προσφέρεται μια αλληλοβοήθεια και ομαδικότητα στην καθημερινότητα?

Φυσικά οι επιλογές είναι προσωπικές, αλλά πεποίθησή μου είναι ότι τελικά περισσότερη δύναμη παίρνει και δίνει κανείς στην κοινωνία ζώντας την καθημερινότητα μας παρά στο Όρος. Δεν το λέω αυτό ως ένδειξη αδυναμίας των μοναχών να αντιμετωπίσουν την καθημερινότητα, γιατί το να ζεις εκεί θέλω εξίσου μεγάλο ψυχικό σθένος, αλλά αντίθετα ως ένδειξη θέλησης και προσπάθειας να προσφέρει κανείς μέσα στην αρένα της δικής μας κοινωνίας μέσω της καθημερινής πάλης δείχνοντας με το παράδειγμά του το σωστό δρόμο παρά αποκομμένος από την κοινωνία.

Όπως και να 'χει πάντως , μια επίσκεψη στο Όρος έστω και για μία φορά θα ανοίξει τους ορίζοντες της σκέψης μας και, πιστεύω, κάνει τον επισκέπτη να δει την ζωή με ένα άλλο μάτι. Άλλωστε, για να επισκεφτεί κανείς το Άγιο Όρος δε χρειάζεται καν να είστε θρησκευόμενος. Απλά αρκεί να είναι σκεπτόμενος ώστε ένα ταξίδι να ανοίξει τους ορίζοντές του.

Σάββατο, 13 Σεπτέμβριος, 2014 - 08:29, Από τον ΒΥΡΩΝΑ ΜΠΑΚΑΪΜΗ

Πηγές: meta4four.gr - agioritikesmimes.blogspot.gr